

en Prisfordyrelse af 484 Kr., ikke skulde anses for fuldt berettiget, kan vi ikke indrømme. Hverken de almindelige økonomiske Forhold, Statens Finanser eller den øvrige Befolknings Stilling etc. berettiger Staten til at forvente, at Tjenestemændene skal føle sig forpligtede til at bære en større Byrde end den fulde Prisstigning, som Krigen har og fortsat vil foranledige.

§ 2, 3die og 4de Linie, indeholder i Forslaget den Bestemmelse, at Tillæget i intet Tilfælde maa udgøre mere end 16 pCt. af Lønningen. Denne Regel vil bevirke, at Tjenestemænd, som er fuldt beskæftigede i Statens Tjeneste (Personer med over 800 Kr. i aarlig Lønning), ikke vil kunne faa det fulde Tillæg, medmindre de har over 1,120 Kr. i Aarslønning. Bestemmelsen virker altsaa saaledes, at de lavest lønede, til Trods for deres ringe Modstandskraft og uanset, at de yder fuldt Arbejde i Tjenesten, bliver ugunstigere stillede. Denne Urimelighed undgaas, naar Tillægsberegningen ændres derhen, at den fastsættes til 20 pCt. og kun gives Anvendelse paa Personer med Lønninger indtil 200 Kr. Kvartalet, d. v. s. paa Personer, som kun delvis er beskæftigede i Statstjenesten. Naar Procenten er foreslaaet hævet fra 16 til 20 pCt., skyldes det den Omstændighed, at man maa anse et Tillæg paa mindre end 20 pCt. som værende utilstrækkeligt under de nuværende Forhold, naar det drejer sig om saa smaa Lønsatser.

§ 2. Sidste Stykke: Ændringen med Hensyn til Udbetalingen staar i Forbindelse med, at Organisationen overfor det høje Udvalg har andraget om tilbagevirkende Kraft fra 1. Oktober f. A.

§ 3. Første Stykke er foreslaaet at udgaa, hvorved Grænsebestemmelsen 3,000 Kr. ophæves. Organisationerne har andraget om, at *samtlig*e Tjenestemænd faar Tillæg. De Argumenter; Organisationerne har anført herfor, anser man fremdeles for gældende, og der er fuld Enighed mellem samtlige Tjenestemænd om, at der ved Indførelse af en Grænse begaaes en Vilkaarlighed og Uretfærdighed mod de udelukkede. De nuværende Lønningssatser skærmer ikke Tjenestemanden mod den økonomiske Depression. Hvis Talen var om Folk, der raadede over rigelige Indtægter eller blot havde et Forbrug af nødvendige Varer, vilde en Henviisning til at indskrænke sig være forstaaelig. Men da det stiller sig saaledes, at de fleste Tjenestemænd med Lønninger over 3,000 Kr. lever fra Haanden og i Munden, betyder Prisstigningen siden 1907, der navnlig har ramt de almindelige Livsforhold, under alle Omstændigheder en stor Reduktion i Levevilkaarene paa det mest elementære Omraade. Det maa heller ikke lades ude af Betragtning, at Lønningsloven af 1908 næsten ikke kom Tjenestemænd med Lønninger paa 3,000 Kr. og derover til gode. Finansminister Vilh. Lassen udtalte ved Fremsættelsen i Folketinget af Loven: „For alle fire Etater taget tilsammen under eet falder 95,4 pCt. af Lønningsforhøjelsen paa Tjenestemænd med en Begyndelsesløn af 1,500 Kr. og derunder“. Som Eksempel skal anføres, at for de overordnede Toldembedsmænd er Lønningerne omtrent de samme som i 1880, og adskillige af Embederne er normerede med de samme Beløb, som blev fastsat ved Lønningslovene af 1851 og 1870. For Overtoldinspektørerne er Lønningerne endog 800 Kr. lavere end i 1851. Og en i Kommissoriet i 1907 udtalt Formodning om, at den daværende Dyrtilstillæg kun vilde blive af forbigaaende Natur, har tilmed aldeles ikke holdt Stik. Udviklingen er tværtimod i høj Grad gaet modsat Retning.

Følgen af, at Lønningsloven af 1908 kun i ringe Grad tog Hensyn til Tjenestemænd med Lønninger over 3,000 Kr., er, at de fleste Embedsmænd har maattet staa en mangleaarig fortsat Prisstigning igennem paa gamle, lave Lønninger, og at de nu efter Krigen maa gennemgaa eller imødesee en Krise for deres Hjem. Det er ikke betydningsløst, om Tjenestemænd i betroede Stillinger i Drift, Forvaltning eller Administration Aar efter Aar skal se sig mere og mere økonomisk rokkede. Ikke blot medfører dette en Depression til Skade for Arbejdslysten og Arbejdslysten, men det stiller ogsaa Embedsmanden paa et Stade, der kan vanskeliggøre det for ham at indtage den uafhængige og uanfægtede Stilling, som er afgjort nødvendig for Embedets rette Bestridelse. Vi er ogsaa vidende om, at ansete Politikere og ledende Personer i det økonomiske Liv, der har Lejlighed til at bedømme, hvilken Virkning en utilstrækkelig Lønning udøver, offentlig har udtalt en Misbilligelse af, at en fortsat Reduktion af Embedsmændenes økonomiske Forhold ikke modvirkes fra Statens Side.